

Appoliana

"VOI LUOJA!" Hyppäsin sivuun ja juuri ja juuri suuren hevosvaunun.

"Varo...". Hän pysähtyi nähdessään minut. Tuijotimme toisiamme, kunnes hän lopulta katosi seuraavan kulman taakse. Seisoin jähmettyneenä paikallani ja pystyin keräämään itseni vasta, kun kavioiden kolina hiljeni, kunnes se lopulta katosi kokonaan. "Appoliana! Omenat eivät myy itseään", kuulin äitini huutavan minulle. Käännyin ympäri ja huomasin pitkän jonon omenakioskimme takana. "Olen tulossa", vastasin ja työnsin kiireesti tieni myyntipöydän taakse.

11 kuukautta myöhemmin

Istuin sängyssä ja katsoin ikkunasta kirkonkelloa. Onneksi tänään oli täysikuu, muuten en olisi varmaankaan pystynyt tunnistamaan miehen kokoisen kellotaulun kaarevia numeroita. Oli aika. Heitin peiton syrjään ja puin nopeasti takin päälleni, ennen kuin kävelin varpaillani nukkuvien vanhempieni ohi portaisiin. Pysähdyin jokaisen askeleen kohdalla varmistaakseni, ettei kukaan kuullut minua. Lattialaudat narisivat, kun yritin hiipiä huomaamatta ulos etuovesta, jonka annoin varovasti pudota lukkoon. hetken, mutta talossa ei mitään. Kaikki pysyi hiljaa. Suljin silmäni ja vedin vielä kerran syvään henkeä ennen kuin hiivin hiljaa pois kääntyäkseni seuraavalle kujalle. Anselm odotti siellä jo kärsimättömästi minua. Heti kun

Kun näin hänet, kaikki huoleni haihtuivat, enkä voinut pidätellä hymyäni tilanteen vakavuudesta huolimatta.

Anselm

Olin seisonut täällä jo jonkin aikaa, ja kylmyys alkoi vähitellen hiipiä kylpytakkini alle. Kuu oli korkealla yötaivaalla ja valaisi kapeaa kujaa, joten painuin vielä lähemmäs talon seinää, jotta minua ei nähtäisi. Hänen pitäisi olla täällä minä hetkenä hyvänsä. Toivottavasti häntä ei huomattaisi! Entä jos yövahti pysäyttäisi hänet? Entä jos meidät löydettäisiin? Mutta sitten tumma hahmo tuli kulman takaa. Epäroin. Sydämeni jyskytti. Kun tunnistin hänet, kivi putosi sydämeistäni. "Appoliana", kuiskasin tuskin kuuluvasti. Hän alkoi hymyillä, enkä voinut olla hymyilemättä takaisin. Otin hänet syliini ja vedin hänet lähelleni varjoissa. Sydämeni jyskytti yhä. Se olisi tuhomme, jos meidät nähtäisiin yhdessä.

"Kuten sovittu huomisiltana?" kysyin hiljaa. Hän nyökkäsi. "Toki, olen jo alkanut pakata välttämättömät tavarat." "Hyvä, sitten..." Pysähdyin yhtäkkiä. Appoliana katsoi minua kysyvästi. "Mitä..." hän aloitti. Painoin käteni hänen suutaan vasten ja vedin hänet alas.

"Shh", laitoin sormeni huulilleni. Siinä se oli taas: hiljaista kahinaa kujan päässä. Oliko joku kuullut meidät? "Rumble!" Appoliana ja minä nykäisimme päätämme sivulle. Silmiäni siristellen yritin erottaa jotain pimeydestä. Jokin liikkui ja hyppäsi yhtäkkiä varjoista.

"Aaargh", Appoliana sanoi ja kaivoi sormensa olkavarteeni. Sitten näimme, mikä oli säikäyttänyt meidät niin paljon. "Kissa?" Appoliana kuiskasi. Hän alkoi kikattaa, ja minä pystyin vain pudistamaan päätäni. "Mitä sinä halusit sanoa?" hän kysyi, kun kompuroimme hetken aikaa yrittäen saada päämme takaisin suoraksi. "Tavataan huomenna kaupungin muurin edessä itäportilla. Odotan siellä kahden hevosen kanssa, sopiiko?" "jos jäämme kiinni?" "Emme jää kiinni, tämä on ainoa mahdollisuutemme, ja me tartumme siihen." "Mutta..." "Me..."

voi tehdä sen! Luota minuun." Hän nielaisi ja minua. Voin huomata hänen silmiensä ilmeestä, että hän oli nyt rauhallisempi ja luotti minuun täysin.

Appoliana

Isäni vanha säkki selässäni, joka oli täytetty täyteen kaikkea, mitä pidin tärkeänä ja hyödyllisenä, seisoin ulko-oven edessä lämpimimpiin vaatteisiini kääriytyneenä. Tämä ovi oli nähnyt niin paljon, niin paljon kauniita ja kauheita asioita, ja se roikkui yhä saranoillaan. Maali oli hilseillyt. Kosketin sitä ja muistelin kaikkia niitä hetkiä, jotka olin viettänyt tässä talossa, kaikkia kyyneleitä, jotka olin vuodattanut naurusta mutta myös surusta. Muistelin, kuinka olin lapsena istunut leikkimässä ovella ja joutunut hymyilemään. Sitten kasvoni synkkenivät, kun ajattelin, kuinka isäni ja äitini olivat huutaneet minulle, koska olin leikkinyt enkä tehnyt töitä. En olisi ikinä uskonut, että tämä hetki, nämä jäähyväiset, olisi minulle näin vaikea. Jotenkin näytin heitä, vanhempiani. Kyynel vierähti pitkin poskeani. Kävelin hiljaa vanhempieni huoneeseen, ovi oli auki. He molemmat makasivat siinä, nukkuen syvään. Lattialla oli pala vanhaa lehtistä. Otin sen ja kirjoitin pienen viestin vanhalla hiilloksella, joka oli peräisin hellasta. Sitten hiivin suoraan ovelle ja vedin sen kiinni perässäni. Katsoin vielä kerran taaksepäin. Jättäisin tämän nyt taakseni, aloittaisin uuden elämän vapaudessa. Tätä ajatellen lähdin Anselmin luo.

Anselm

Sinne hän tuli. Hän oli päässyt perille. Näin, että hän tunsu pelkoa ja toivoa samaan aikaan. Aivan kuten minäkin. Pakotin itseni hymyilemään rauhoittaakseni häntä. Kun olimme tervehtineet toisiamme, panimme kaiken satulalaukkuihin ja autoin Appoliana nousemaan selkään. Sitten lähdimme matkaan. Ensin rauhallista vauhtia, sitten kiihdytimme vauhtia. En ollut tuntenut oloani näin vapaaksi pitkään aikaan, ja vihdoinkin Appolianan taas nauravan sydämensä pohjasta. Vihdoinkin piiloleikki oli ohi, no, melkein. Muutaman tunnin kuluttua, kun huomasin Appolianan melkein hevosen selästä väsymyksestä ja silmäni sulkeutuvat yhä uudelleen, päätimme pystyttää leirin, jotta saisimme nukkua vielä ainakin muutaman tunnin ennen auringonnousua.

Sillä välin Anselmin ...

"Señor Martín, saanko tulla sisään? Aamiainen on valmis. Señor Martín, oletteko siellä?" Piika oli hämmästynyt. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt tällaista. Koputti vielä kerran ennen kuin painoi varovasti ovenkahvan alas ja työnsi päänsä oven raosta sisään. Mutta sänky oli tyhjä. Hätäisesti hän katseli ympärilleen ja löysi avoimen ikkunan. Hän katsoi ulos ja näki ikkunasta pihalle ulottuvan kasteen. "Voi luoja, toivottavasti hänelle ei ole tapahtunut mitään!" "Voi luoja, toivottavasti hänelle ei ole tapahtunut mitään!" Hän juoksi heti isän luo, joka odotti jo kärsimättömästi pöydän ääressä. "Missä poika on? Anselmilla ei ole muuta kuin pörriäisiä päässä!" hän murahti vihaisesti. "Hän, hän..." piika änkytti. "Rakas, mikä hätänä?" Anselmin äiti puuttui asiaan holhoavasti. "Hän on kadonnut ikkunasta", piika vastasi. "Mitä? Anselm on kadonnut?" "Mitä? Anselm on kadonnut?" Isä hyppäsi vihaisena ylös. "Poika ei kelpaa mihinkään, mutta hän tulee niin kunniallisesta espanjalaisesta kauppiasperheestä kuin me muutkin. Hän on todella häpeäksi", äiti valitti. Señor Martín juoksi raivoissaan ruokasalin läpi.

"Mihin olemme ryhtyneet? Pitkän ja vaivalloisen matkan kauniista Madridista tähän kylmään koloon nimeltä Antwerpen. Meille on annettu ainutlaatuinen tilaisuus auttaa kauppaa kukoistamaan rakkaan Espanjan kuninkaamme puolesta. Minkä diplomaattisten taitojeni ja poikanne ja hänen lahjansa hyviin kauppoihin avulla voinut tehdä hetkessä." Hän hiuksiaan: "Häntä on välittömästi koko Antwerpenistä. Ja nopeasti!" hän jyrisi ja löi nyrkkiä pöytään niin, että hieno posliini kolisi. Hänen parhaat miehensä ratsastivat välittömästi Anselmia etsimään. He kiersivät talon toisensa jälkeen kysymässä, oliko kukaan kuullut tai nähnyt mitään. Mutta Anselm pysyi kuin maan nielemänä. "Tämä on viimeinen talo, emmekä ole vielä löytäneet jälkeäkään", huusi eräs miehistä. Hän laskeutui kyydistä ja seiso i oven edessä, joka oli jo pitkään ollut maalin tarpeessa ja jonka väri oli jo hilseillyt.

Samaan aikaan Van der Mergin talossa...

"Tule syömään", Appolianan isä sanoi vaimolleen synkkänä. "Minä tulen kyllä. Mutta missä Appoliana on?" hän mutisi, "En tiedä, hänen on tultava itse. Meidän on aina haettava hänet, miksei hän onnistu nukkumaan yön yli, silloin hän ei olisi aamulla niin väsynyt!" Ovelle koputettiin. "Kuka siellä on näin aikaisin?" Appolianan äiti murahti ja meni ovelle. "Mitä kuuluu? Oi!" Appolianan äiti sanoi. "Hyvää iltapäivää, señor Martín, espanjalainen kauppias, lähetti meidät. Hänen poikansa on kadonnut, ja nyt me käymme talosta taloon kysymässä asukkailta, ovatko he huomanneet mitään." "Hyvä on, tulkaa sisään. Olimme juuri syömässä", hän vastasi. "Kuka siellä?" Appoliannan isä huusi ja tuli sisäänkäynnille. "Etsimme Anselm Martínia", mies selitti odottamatonta vierasta. "Emme ole nähneet nuorta herra Martínia", isä sanoi mietteläästi ja raapi leukaansa. "Appoliana, tule vihdoin syömään!" äiti huusi. "Ai, teillä on toinenkin tytär?" kysyi yksi etsivistä miehistä. "Kyllä", äiti vastasi. "Menen katsomaan, missä hän on." Hän raahautui portaita ylös ja hakkasi ovea nyrkillä. "Appoliana, missä sinä olet?" Äiti avasi oven ja säikähti. "Hän on poissa, hän on poissa", äiti huusi ja polki portaita alas. "Mitä? Ei voi olla totta!" hänen isänsä huusi ja ryntäsi hänen huoneeseensa. Mutta sänky oli todellakin tyhjä. "Minne ihmeeseen hän on mennyt? Tämä voi olla totta. Ja minun laukkuni on kadonnut, samoin kaikki hänen tavaransa. Mitä meidän pitäisi nyt tehdä?" "Rauhoittukaa", mies sanoi rauhoittavasti, "välitän tämän heti Señor Martínille. Ehkä kahden kadonneen henkilön välillä on jokin yhteys." "Kiitos, mutta mikä yhteys voisi olla? Me olemme köyhiä ja kotoisin Antwerpenistä, ja hän on

rikas espanjalainen", mutisi äiti ja sulki oven. "Mutta nyt meillä on sentään yksi suu vähemmän ruokittavana!" isä sanoi ilkeästi.
Miehet ratsastivat takaisin Señor Martínin luo.

Appoliana

Venyttelin ja haukottelin. Anselm makasi vieressäni. Hän nukkui yhä. "Anselm, Anselm", yritin herättää häntä. "Mikä hätänä? Minua väsyttää." "Tule, meidän on lähdettävä, emme voi jäädä tänne ikuisiksi ajoiksi." Kun hevoset oli satuloitu, ratsastimme energisinä pois. Maisema ympärillämme ei ollut juuri muuttunut. monien metsien, purojen ja kylien ohi. Emme kuitenkaan koskaan ylittäneet kyllä, koska emme halunneet ottaa riskiä, että kukaan näkisi meidät. Joskus katsoin Anselmia ja mietin, miten erilaisia me olimme. Mutta meitä yhdisti silti vahva rakkausside. Hymyilin. Vähitellen aloin odottaa innolla uutta kotiamme, vaikken tiennytkään tarkalleen, missä se oli. "Hevoset voivat juoda tuolla", Anselm katkaisi minut ajatuksistani. Hän osoitti puroa. Se oli niin kirkas, että päätimme täyttää vesivarastomme ennen kuin hevoset joivat siitä. Sitten nousimme taas ratsaille ja ratsastimme, kunnes raajoihini sattui, ja leiriydyimme jälleen yöksi, hoidimme hevoset ja söimme jotain. "Haen polttopuita ennen nukkumaanmenoa", Anselm sanoi, "mutta ole varovainen ja pidä kiirettä. On jo niin pimeää." "Totta kai, tulen pian takaisin", hän vastasi ja lähti liikkeelle. Pian sen jälkeen kuului kahinaa nukkumapaikan läheltä. Vaikka olin varma, että se oli vain Anselm, pidättelin henkeäni ja aloin pelätä. "Anselm", kuiskasin ja puristin kaulakoruaani. Metalli oli kylmää. Jäljitin peukaloillani ristiä, joka roikkui siitä riipuksena. Yhtäkkiä kuului kolahdus ja . Koko kehoni tärisi. "Helvetti! Au minun jalkani. Helvetti!" "Anselm", sanoin yllättyneenä mutta myös helpottuneena, kun tunnistin hänen äänensä. "Mitä on tapahtunut?" "En nähnyt pimeässä laukkuja ja kompastuin niihin. Nyt melkein puolet varusteistamme on poissa." "Voi Anselm, olisin odottanut hieman enemmän taitoa kaltaiseltasi korkean seurapiirin edustajalta, senkin kömpelö kömpelö"vitsailin. "Ha ha ha, tuo ei ole hauskaa! Mitä me nyt teemme? Meillä ei ole tarpeeksi tarvikkeita ennen kuin saavumme määränpäähämme!" "Säästämme vähän menemällä huomenna kylän majataloon. Sinulla on mukanasasi aika paljon hopeakolikoita, eikä kukaan tunnista meitä. Ehkä siellä on jopa talli hevosille, ja voimme yöpyä siellä. Selkääni sattuu muutenkin niin paljon, kunnon sänky tekisi hyvää." "Ehkä olet oikeassa. Luulen, että minun pitäisi miettiä tulevaisuudessa hieman toiveikkaammin", hän sanoi lisäten polttopuita ja liittyi seuraani pöydän ääreen.

istuutui nuotion ääreen. "Siksi sinulla on minut", vastasin, ja istuimme hetken aikaa hiljaa katsellen tulta, kunnes silmämme lopulta sulkeutuivat.

Sillä välin Antwerpenissä

"Miten? Anselm on kadonnut jäljettömiin?" Anselmin isä huusi. "Se ei voi olla oikein. Olet yhtä hyödytön kuin hänkin!" Miehet kyyristivät päänsä. "Mutta, mutta me olemme etsineet kaikkialta", änkytti yksi mies pelästyneenä. "Ja miten voi olla mahdollista, että ette ole löytäneet mitään, senkin kelvottomat?" Anselmin isä huusi vihasena. "No, jonkin verran...", toinen mies mutisi pää alaspäin. "Mitä sinä oikein tarkoitat?" isä kysyi kulmakarvat kohollaan. "Meillä on jotain... Ai, en usko, että se teitä tällä hetkellä." "Sano se nyt, tai et saa enää koskaan näyttäytyä täällä." Anselmin isä otti vihaisesti askeleen eteenpäin, jolloin hänen miehensä ottivat askeleen taaksepäin. "Tyttöparka, kahden maanviljelijän tytär, on kadonnut - samana yönä kuin Anselm", mies sanoi. "Mikset vain sanonut niin? Se ei voi olla sattumaa! Mutta kuka kidnappaisi tuollaisen tytön?" Anselm lähti myös omasta tahdostaan, ottaen huomioon ikkunassa olevan kasteen. Voi vain olla, että he molemmat pakenivat. Mutta miksi? Eivätkä yhdessä. Ei, se ei voi olla mahdollista! Mitä Anselm tekisi köyhän maanviljelijän tyttäreille? Ja vieläpä paikallisen." Isä mietti. Sillä hetkellä saliin juoksi maatyöläinen. "Señor Martín, señor Martín!" hän huusi täysin. "Kuinka kehtaatte häiritä minua? Ettekö näe, että minulla on kiire?" "Anteeksi, mutta asia on hyvin tärkeä." "Hyvä on, puhukaa sitten." "Kaksi tallin parhaista hevosista on kateissa, mukaan lukien Anselmin musta hevonen, joka on yksinkertaisesti kadonnut satuloiden ja suitset mukanaan. Myös heinää on kadonnut. Mutta portti oli kiinni, kun tulin talliin", talollinen jatkoi. "Anselm siis ratsasti pois sen maalaistytön kanssa. En voi selittää sitä mitenkään muuten. Tuo kakara, hän saa herkutella, kun löydän hänet! Miehet, ratsastakaa suoraan kirjapainoon. Käskekää hänen laatia lehtinen. Kertokaa kaikille, että Anselmia etsitään, niin me löydämme hänet. Ja sitten muodostatte etsintäpartiot etsimään häntä. Ja tämä tyttö, tai pikemminkin tämä mäntti, on myös etsittävä. Hänen on täytynyt vetää Anselm mukaan tähän! Mikä hänen nimensä olikaan?" "Appoliana, Appoliana on hänen nimensä." "Mitä hän haluaisi sellaisesta?" isä lisäsi torjuvasti.

Miehet lähtivät heti painotalon luo, ja Anselmin isä jäi sinne raivostuneena ja samalla hämmentyneenä. Hän ei oikein osannut selittää koko asiaa.

Gesucht

*Anselm Martin
Appoliana Van der Merg*

Seit Sonntag, dem achten August, sind der spanische Kaufmannssohn Anselm Martin und die Bauerstochter Appoliana Van der Merg aus Antwerpen verschwunden. Sie flohen in der Nacht von Samstag auf Sonntag mit zwei Pferden der Kaufmannsfamilie. Darunter der Andalusier Anselms und eine fuchsfarbene Araberstute. Bei jeglichen Hinweisen bittet Alberto Martin umgehend dem Kaufmannshaus Meldung zu machen.

Anselm

"Anselm, tule, meidän on lähdettävä. Jos olisin tiennyt, miten myöhään nouseva olet, olisin harkinnut koko asiaa uudelleen", ääni naurahti moittivasti. Käsi silitti kasvojani. Avasin silmäni ja katsoin Appolianan taivaansinisiin silmiin. "No niin, nouse ylös. Olen jo satuloinut hevoset, sinun täytyy vain syödä jotain ja sitten..." hän aloitti. Mutta keskeytin hänet vetämällä hänet luokseni ja halaten häntä. Olin juuri sulkemassa silmiäni, kun Appoliana sanoi: "Voi, sinä haluat vain mennä takaisin nukkumaan. Siitä sinussa on kyse." Hän vapautti itsensä syleilystäni. "Tule, meillä ei ole nyt aikaa tähän." Hän ojensi kätensä minulle. "Hyvä on", mutisin uneliaasti ja vedin itseni ylös hänen kädestään. Kun olimme syöneet, tallustimme eteenpäin. Hämärän laskeutuessa hitaasti ratsastimme pieneen Neuendorf-nimiseen kylään. Onneksi tässä kylässä oli majatalo, jossa oli talli. Jätimme hevoset ensin ulos ja menimme sitten sisälle. "Hei, haluaisimme syödä ja yöpyä luonanne", sanoin. "Hyvää iltaa ja tervetuloa Neuendorfiin", majatalon isäntä vastasi ystävällisesti. "Kyllä, yksi huone on vielä vapaana. Vaimoni Marie vie teidät suoraan ylös." Kun olimme kiittäneet Marieta ja kirjautuneet huoneeseemme, menimme alakertaan syömään. Minä olin tottunut siihen, että minulle tarjoiltiin ruokaa, ja otin sen kiitollisena vastaan, mutta Appoliana ei ollut tottunut koko tilanteeseen, tai siltä ainakin näytti. Minun tietääkseni hänelle ei koskaan tehty ruokaa, paitsi silloin tällöin hänen äitinsä. Hän oli itse asiassa se henkilö kotona, joka oli vastuussa ruoasta. "Kippis", kuului viereisestä pöydästä. Siellä istui neljä miestä, jotka olivat luultavasti kauppiaita, jos ymmärsin heidän keskustelunsa oikein. He nauroivat riehakkaasti, kilistivät olutlaseja ja yksi heistä huusi: "Onnistuneelle kaupalle!". Muut yhtyivät. Katsoin Appolianaa. Hän näytti levottomalta. Näin hänen kasvoiltaan, että hän pelkäsi, että saisimme selville, vaikkei hän halunnutkaan myöntää sitä. "Kaikki sujuu varmasti hyvin", kuiskasin hänelle ja katsoin häntä.

hän silmiinsä. Hän pakotti itsensä hymyilemään, mutta näin, että hän epäili sitä. Kunpa olisin vain tiennyt silloin, miten perusteltua epäily oli ollut.

Appoliana

Oli mukava tunne, kun pääsin juuri pestyihin vaatteisiini. Anselm, joka oli ajelemassa kasvojaan, kysyi: "Mitä kuuluu?". "Enpä tiedä. On outo tunne, kun ei ole oikeaa kotia", vastasin ja katsoin haaveillen ulos ikkunasta. "Olen varma, että löydämme paikan, jossa meidät hyväksytään sellaisina kuin olemme", Anselm sanoi. Hän halasi minua takaapäin ja päänsä olkapäälleni. "Ja sitten meillä on vihdoinkin parempi elämä", hän sanoi hiljaa korvaani. "Meitä on kaksi", hän lisäsi. Kun hän sanoi sen, vatsaani alkoi kihelmöidä. Odotuksen ja toivon tunne paremmasta elämästä valtasi minut. En ollut yksin. Voin luottaa Anselmiin ja hän voi luottaa minuun.

Kun seisoimme siinä hetken aikaa miettien mennyttä ja tulevaa, tajusimme, että oli aika lähteä. Olimme jo pakkaamassa, mutta päätimme syödä aamiaista majatalossa ennen kuin lähdemme jatkamaan matkaamme.

Etsintäpartio

Niittyjen ja peltojen yllä oli sumua, ja aamukaste oli peittänyt jokaisen ruohon terän ja pensaan kuin viitan. "Rusch!" Vaunut hurjastelivat pitkin maantietä. Kaksi mustaa hevosta oli valjastettu siihen. Niiden suusta vaahtosi mutaa. Muta roiskui hevosten jalkoja pitkin. "En kestä enempää! Olemme ajaneet koko yön, jotta emme menettäisi aikaa. Ja nyt kehoni joka kuituun sattuu", mies valitti toiselle. "Kyllä, kyllä, olet oikeassa", toinen myönsi, "En vain halunnut olla liian hidas löytämään heitä. Sillä jos palaamme tyhjin käsin, Señor Martín tekee meistä päätä lyhyempiä. Pysähdymme seuraavassa kylässä." "Jee", huusi koko etsintäpartio. Vaunut tärisivät. "Heh, et voi päästää ohjaksista irti kaiken hurraamisen keskellä! Pädymme vielä ojaan", vanhin nuhteli heitä. Vastahakoisesti mies tarttui ohjaksista ja ohjasi vaunut takaisin alkuperäiselle reitilleen. Kukaan ei sanonut mitään. Kaikki olivat hiljaa odottaessaan innokkaasti lämmintä ateriaa.

"Katsokaa, katsokaa. Tuolla takana sumussa. Kirkon torni. Neuendorf ei voi olla kaukana!" yksi miehistä huusi. Siitä lähtien he eivät enää kestäneet. "Hüa", huudahti vaunumies ja löi ruoskaansa voimakkaasti ilmaan. Hevoset huikkasivat kiljuvasti ja laukkasivat pois. Maaseutu ohitti heidät, ja lopulta he ajoivat kylään.

Appoliana

"Anna laukku minulle, minä kannan sen, Anselm sanoi ja otti minulta satulalaukun, joka oli niin pullistunut, että näytti siltä kuin se puhkeaisi milloin tahansa. "Kiitos", vastasin ja kävelin kevytjalkaisesti portaita alas.

Vatsani murisi jo. Olin todellakin hyvin nälkäinen. Kaikki tämä matkustaminen ei todellakaan ollut helppoa. Anselm laittoi laukut pöytämme viereen ja korjasi tuolini niin, että pystyin istumaan, ja työnsi sen sitten takaisin luokseni.

"Mitä haluamme aamiaiseksi?" kysyin Anselmilta. "Miten olisi leipää ja paistettuja kananmunia?" kysyin. "Miksei", vastasin. Ruokaa odotellessamme huomasin, että kauppiaat asettuivat jälleen nurkkapöytään. Tällä kertaa he olivat kuitenkin selvästi krapulaisia. "Katsokaa, minulla on kotiin tuotu lehtinen", sanoi yksi heistä. "Anna kun katson sitä", toinen sanoi. Yritin kurkistaa heidän luokseen huomaamatta. Anselm oli opettanut minut lukemaan ja kirjoittamaan jokin aika sitten, mutta he kolme kumartuivat päälle ja estivät näköni. Anselmia. Mutta hän tuijotti kolmea. Huomaamattomasti viittasin hänelle pysähtyä, sillä en halunnut aiheuttaa ongelmia tai herättää huomiota.

Mutta onneksi ruokamme saapui, ja söimme sen heti.

"Tunnetteko te heidät?" yksi miehistä kysyi muilta. Anselm ja minä lopetimme pureskelun ja pistimme korvat pystyyn. "Espanjalaisen kauppiaan poika ja nuori nainen ovat etsintäkuulutettuja. Molempien sanotaan kadonneen samana yönä." Tunsin kuumuutta ja kylmyyttä pitkin selkärankaani. Anselm katsoi minua suurilla silmillä. "Mitkä ovat heidän nimensä?" yksi miehistä kysyi. "Siinä lukee Anselm ja Appoliana", toinen mies vastasi. Minulle tuli paha olo ja näin värin valuvan Anselmin kasvoilta.

Löytyisimmekö me? Päättöisikö matkamme tähän? "En ole koskaan kuullutkaan", sanoi toinen mies. "Anselm, Anselm, olen kuullut hänestä, mutta Apolliliana..." Toinen mies keskeytti hänet: "Sen nimi on Appoliana!" "Ihan sama. Minä en ainakaan tunne häntä." Anselm ja minä tuijotimme toisiamme. Tiesin tarkalleen, mitä hänen katseensa tarkoitti. Olla mahdollisimman huomaamaton ja kadota. Pureskelin niin nopeasti kuin pystyin, ja juuri kun yritin niellä puoliksi pureskellun suupalan, tukehduin. Huomasin punaisen värin nousevan kasvoilleni, kun yritin tukahduttaa yskäni. Anselm tajusi heti, että jokin oli vialla, ja kaatoi minulle vettä, jonka kaadoin heti kurkkuuni. Silmiäni poltti ja ne alkoivat vuotaa. Anselm teeskenteli pudottaneensa jotain ja taputti minua huomaamattomasti selkään. Rauhoituin hitaasti ja hengitykseni. Olin helpottunut, etten ollut vetänyt kaikkea huomiota puoleeni. Anselm etsi Marieta maksamaan, kuulin miesten sanovan:

"Katso, tässä on piirros heistä kahdesta." "Hm, näyttää tutulta, mutta on vielä liikaa alkoholia, jotta voisin miettiä, mistä." "Hm, näyttää tutulta, mutta minulla on vielä liikaa alkoholia, jotta voisin miettiä, mistä." "Niin, olet oikeassa, nuo kaksi näyttävät minustakin tutuilta!" "Niin, olet oikeassa, nuo kaksi näyttävät minustakin tutuilta!" Kun kuulin tuon, en voinut olla nousematta ylös etsimään Anselmia mahdollisimman nopeasti. Sydämeni hakkasi hullun lailla ja minulle tuli heti kylmä hiki. Missä Anselm oli? Olin niin peloissani, että koko kehoni tärisi. Meidän oli päästävä pois täältä mahdollisimman nopeasti!

"Appoliana tule nopeasti!" Anselm seiso edessäni laukut käsissään. "Lähdetään pois täältä, nopeasti!" Hän käveli suoraan uloskäynnille, ja seurata häntä. Katsoin maahan peläten, että minut tunnistettaisiin. "Au!" Anselm oli pysähtynyt ja olin törmännyt häneen.

"Miksi sinä pysähdyit? Meidän on päästävä pois täältä!" Anselm laittoi sormensa suuni päälle. "Katso tuonne", hän kuiskasi ja osoitti eteensä. Yritin katsoa Anselmin ohi, joka seiso siinä jähmettyneenä. Hänen edessään oli suuri vaunu. Se oli tehty puusta, jossa oli rautakalusteita, ja keskellä oli

siinä oli punainen kyltti. Minun täytyi siristää silmiäni saadakseni sumun läpi selvää, mitä siinä luki. Tunnistin kaarevan A-kirjaimen ja sen takana, hieman sivussa, M-kirjaimen. Nämä kirjaimet näyttivät tutuilta. Yritin muistaa ne. Sitten silmäni hämärtyivät. Tämä oli yksi Anselmin isän vaunuista. Tiesin, että meidän oli päästävä pois täältä, mutta minne? Vaunut olivat tiellä. Emme pääsisi pois huomaamatta. Ainoa vaihtoehtomme oli palata majataloon. Käännyin ympäri, tartuin Anselmin käteen ja vedin hänet perässäni. Hän oli täysin hämmentynyt eikä tiennyt, mitä hänelle tapahtui, kun hän seisoj taas majatalossa. "Mitä me teemme?" kysyin Anselmilta kyynelten partaalla. "En tiedä. Miten muuten pääsemme pois täältä? Ei ole muuta keinoa", hän vastasi epätoivoisesti. Käteni alkoivat hikoilla. Olimme ansassa! Yhtäkkiä, kuin salamaniskusta, muistin. "Takaovi!" Katsoin Anselmia. "Mikä takaovi?" Anselm katsoi minua hämmentyneenä. "Tule mukaani! Näin sen, kun olin menossa alakertaan aiemmin. Se on portaiden vieressä. Toivottavasti se ei ole lukossa!" Tartuin Anselmia käsivarresta ja raahasin hänet takaovelle. "Se on auki", kuiskasin helpottuneena.

Pidin ovea auki, jotta Anselm pääsi kävelemään sisään raskaiden laukkujensa kanssa. Heti kun astuin ovesta sisään, näin pari miestä tulevan etuovesta. Heidän täytyi olla señor Martínin miehiä. Niin nopeasti kuin pystyin, vedin oven kiinni perässäni. Suljin silmäni ja vedin henkeä ennen kuin juoksin Anselmin perään, joka oli jo rynnännyt hevosten luo ja alkanut satuloida niitä. Autoin häntä nopeasti, vaikka vyön kiinnittäminen vei ainakin viisi yritystä, koska käteni tärisivät niin paljon. Lopulta olimme valmiita ja kiikutimme itsemme hevosten selkään.

Anselm ratsasti edellä ja kurkisti kulman taakse, jonne vaunut oli pysäköity, mutta ei ollut ketään. Hän kutsui minut luokseen, ja yritimme päästä maalle mahdollisimman hiljaa. Kun olimme vihdoinkin päässeet kylän reunalle, lähdimme matkaan, koska halusimme päästä mahdollisimman nopeasti pois. Nyt ei ollut vain sumuista, vaan alkoi myös sataa. Taivas synkkeni, ja lopulta satoi ämpäreittäin.

Olimme läpimärkiä, emmekä sanoneet sanaakaan. Sitten Anselm rikkoi hiljaisuuden, ja aloimme ravata, jotta ymmärtäisimme häntä paremmin. Hän katsoi minua. Hänen mustat hiuksensa roikkuivat hänen silmissään. "Me, me selvisimme. Me pääsimme läpi." Hänen silmänsä loistivat, ja luulin tunnistavani kyyneleen, jota hän pyyhki silmästään. Mutta ehkä se johtui vain sateesta. Ja minä, en voinut olla virnistämättä. "En koskaan uskonut, että selviäisimme. Yritin aina pitää toivoa yllä, mutta se oli... kamalaa. Olin niin peloissani. Mutta miksi heidän piti pysähtyä juuri tähän majataloon?" "Niin, he todella säikäyttivät meidät melkoisesti."

Ratsastimme eteenpäin ja saimme vähitellen takaisin itseluottamusta. Nyt en enää vapissut pelosta vaan kylmästä. Märät vaatteeni olivat kiinni kehossani, mutta ei ollut mitään järkeä vaihtaa vaatteita, koska satoi edelleen niin kovaa, että näin Anselmin ratsastavan vierelläni vain sumussa. Vesiverho peitti näköni. Huolimatta tästä huonosta tilanteesta tunsin suurta helpotusta.

"Kiitos, Jumala, kiitos, että suojelet meitä. Kiitos, että huolehdit meistä kuin paimen huolehtii lampaistaan. Toivon koko sydämestäni, että jatkossakin saattaisit meitä matkallamme ja antaisit meille armoni" kuiskasin hiljaa ja suljin hetkeksi silmäni. Laitoin toisen käteni kaulalleni. Avasin silmäni. "Missä hän oli?" ajattelin. Tunsin itseni kuumaksi ja kylmäksi samaan aikaan. Annoin vain ohjien lipsahtaa käsistäni ja aloin tunnustella kaulaani molemmilla käsillä. Se ei voinut olla. Pysähdyin ja hyppäsin hevosen selästä. Revin monta vaatekerrosta pois. Ehkä kaulakoru oli jossakin niistä. Mutta sitä ei ollut sielläkään. Puin vaatteeni takaisin päälleni ja aloin penkoa satulalaukkuja. Anselm ei huomannut mitään tästä. Hän oli ratsastanut muutaman metrin edellä.

ja tajusin jotain vasta, kun hänelle: "Anselm, odota!" Hän kääntyi ympäri ja katsoi minua hämmästyneenä. Tavaramme lojuivat mudassa lattialla, ja myös jalkani ja käteni olivat saven ja mullan peitossa. Sitä oli nyt myös kasvoillani, sillä olin yrittänyt harjailla tippuvan märkiä hiuksiani pois kasvoiltani. "Appoliana, mitä sinä? Oletko tullut hulluksi? Mitä sinä teet tavaroillamme ja miltä sinä ylipäätään näytät?" Hän taputti kätensä päänsä päälle. "Voi, voi...", aloitin vapisevalla äänellä, "K-K-kaulakoru on poissa." "K-K-kaulakoru on poissa."

"Mikä kaulakoru?" Anselm. "Ristikaulakoruni, se hopeinen" vastasin.

"Ja sen takia teet nyt täällä tuollaista meteliä? Kun saavumme, tilaan uuden. Se on vain kaulakoru. Joten, tule nyt!" Hän oli jo kääntymässä poistumaan, huusin: "Et ymmärrä ollenkaan. Edesmennyt isoäitini antoi tämän kaulakorun ristiäislahjaksi. Se on ainoa muisto, joka minulla on hänestä. Mutta mikä tärkeämpää, se on ainoa asia, joka minulla on jäljellä uskostani, uskonnostani, joka kiellettiin minulta. Kun kosketin sitä, tunsin olevani syvästi yhteydessä Jumalaan ja muistin ja tunsin syvällä sydämessäni, että olin itse asiassa

Olen luterilais-reformoitunut enkä katolinen. Olisi pitänyt tajuta, ettet ymmärrä sitä.

Uskontoasi ei pakotettu sinulle. Sinä olet yksi niistä ihmisistä, jotka tekivät sen meille. Sinä varmistit, että kaupungistamme tuli katolinen - vastoin tahtoamme." kyyneliin. heilahdin hevosen selkään ja käännyn takaisin. "Menen hakemaan heidät!" huusin ja ratsastin pois.

Anselm

"Appoliana", huusin, vaikka tiesin, ettei hän kuulisi minua. "Helvetti!" Tiesin, miten tärkeä kaulakoru, jossa oli risti, oli hänelle. Kuinka monta kertaa hän olikaan puhunut isoäidistään ja uskostaan? Olin niin sokea. Minun olisi pitänyt tajuta aikaisemmin, miten paljon kaulakoru ja hänen uskontonsa merkitsivät hänelle. En halunnut tehdä häntä niin vihaiseksi ja surulliseksi! Hän oli luultavasti pettynyt minuun. Entä jos hän ei koskaan antaisi minulle anteeksi kaikkea tätä? En koskaan halunnut satuttaa häntä. Rakastin häntä loppujen lopuksi! Hautasin kasvoni käsiini. Mitä minä oikein tein? Miksi olin niin epäsympaattinen? Appolianaalla oli paljon vaikeampaa kuin minulla, ja minä olin niin sokea. Minun oli löydettävä hänet ja korjattava kaikki "Giddap!" huusin ja galppasin pois. Maa oli niin pehmeä sateesta, että minun oli oltava varovainen, ettei hevoseni liukastuisi. Mitä jos Appoliana loukkaantuisi? Voi luoja, suojele häntä! Ratsastin eteenpäin. Eräässä vaiheessa musta hevoseni melkein liukastui, ja melkein lensin sen kaulan yli. Olin ratsastanut pienestä pitäen, ja Appolianaalla ei ollut juuri lainkaan ratsastuskokemusta. Jos minulla oli tällaisia vaikeuksia, miten hän pärjäisi? Olin niin peloissani hänen puolestaan ja ravasin hänen luokseen niin nopeasti kuin pystyin. Yhtäkkiä näin Appolianaan hevosen hännän. Helpottuneena ratsastin näkökenttäni estävän metsikön ympäri. Mutta sitten näin jotain, mikä vei kaiken helpotukseni. Appoliana makasi maassa hevosensa vieressä. Hyppäsin satulasta ja juoksin hänen luokseen. "Appoliana, oletko loukkaantunut?" "Olen." "Anselm, sinä seurasit minua. Ei, kaikki on hyvin. Minä, siellä oli oksa, ja... Olen kunnossa." Ojensin käteni ja autoin hänet ylös.

"Oletko varma, että voit jatkaa ratsastusta?" rauhoittelin itseäni. "Kyllä, olen kunnossa."

Autoin hänet selkään ja ratsastimme eteenpäin. Appoliana pysähtyi yhtäkkiä.

"Mitä siellä on?" kysyin ja ajoin hänen ohitse. Sitten näin mutapeitteisen puuajoneuvon tulevan meitä kohti. "Vaunut!" huusin järkyttyneenä. Katsoin ympärilleni. Metsä, voisimme piiloutua sinne. Ratsastin sinne odottaen, että Appoliana seuraisi minua. Onneksi hän teki niin heti. Laskeuduimme selästä ja piilouduimme pensaiden taakse. "Sieltä ne tulevat", Appoliana kuiskasi. Vaunut ajoivat ohi.

"Olen saanut tarpeekseni", sanoi eräs mies vaunumiehen istuimella. "Nyt olen saanut sinut

Ei niin, me vain ajamme tämän reitin loppuun ja palaamme huomenna takaisin." " tuon? Sitten olemme turvassa", kuiskasin . Hän hymyili minulle. Odotimme vielä vähän aikaa, kunnes olimme varmoja, että vaunut olivat lähteneet.

"Appoliana, halusin vain sanoa, että olen pahoillani. Minun olisi pitänyt tietää, että tämä kaulakoru merkitsi sinulle niin paljon. En halunnut satuttaa sinua." "Voi Anselm, et olisi voinut tietää. Olen pahoillani, että ylireagoin niin äsken." Hän heitti kätensä kaulani ympärille.

Nousimme taas selkään ja ratsastimme takaisin majatalolle. Siellä tapasimme heti Marien. "Löysitkö ristikaulakorun?" Appoliana kysyi häneltä. "Kyllä, se makasi huoneen pesualtaan vieressä. Haen sen nopeasti", Marie vastasi. "Olen varmaan ottanut sen pois, kun peseydyin", Appoliana sanoi, kun Marie haki kaulakorun.

Appoliana antoi sen minulle ja laitoin sen hänen päälleen. Siitä lähtien kaikki oli taas paremmin.

Appoliana

Loppupäivä ja seuraava päivä kuluivat kuin siivillä. Ratsastimme koko ajan, aina nenäämme seuraten. "Mikä on tämän kaupungin nimi, johon olemme menossa?" kysyin Anselmilta: "Stade. Jos se, mitä olen kuullut, pitää paikkansa, siellä hyväksytään eri uskontoja ja ihmisten sanotaan olevan hyvin vieraanvaraisia."

", jos meillä olisi oma talo ja voisimme asua siellä yhdessä", haaveilin. "Se on yksi suurimmista toiveistani", Anselm sanoi.

Kun jatkoimme filosofointia tulevaisuudestamme, pääsimme yhä lähemmäs Stadea, ja yhtäkkiä seisoimme kaupungin muurin edessä. Nousimme hevosilta ja kävelimme portille. Katselimme ympärillemme hieman levottomina. "Moin, voinko auttaa teitä?" nuori mies kysyi meiltä. "Hyvä herra, onko tämä Stade?" Anselm kysyi. "Kyllä, tämä on Stade. Ette taida kotoisin?" "En, olemme matkustaneet pitkän matkan, ja nyt haluamme asettua tänne aloittelemaan uutta elämää", vastasin. "Ai, tervetuloa sitten Stadeen. Olette tulleet oikeaan paikkaan. Vaimoni Adelheid ja minä, nimeni on muuten Johannes, olemme tehneet täsmälleen samoin.

Tulimme tänne kaksi vuotta sitten." "Ai, se on sattumaa. Nimeni on muuten Anselm, ja tämä on Appoliana", Anselm esitteli meidät. "Haluaisitteko, että esittelen teille Staden? Voimme myös tallata hevoset ensin", Johannes ehdotti. "Voi, se olisi todella mukavaa", vastasin. Kun olimme tallittaneet hevoset Johanneksen maanviljelijäystävän kanssa, menimme portista sisään. "Se on venemiesten portti", Johannes selitti. Käännyttyämme muutaman kerran ympäri, löysimme itsemme suurelta aukiolta. "Tämä on hevosmarkkinat", Johannes kertoi meille. Pysähdyimme ja ihailimme lukuisia tiilitaloja. "Ja tuo on sairaala." Johannes osoitti torin laidalla olevaa rakennusta. Kävelimme eteenpäin ja tulimme kauniin suuren rakennuksen luo. "Tuo rakennus tuossa on kaupungintalo. Ja sen takana oleva kirkontorni kuuluu Pyhän Cosman kirkolle. Ja tuolla, tuolla minä asun Adelheidin kanssa." "Voimmeko vilkaista?" kysyin uteliaana. "Totta kai!"

Jatkoimme matkaa katua pitkin ja saavuimme viihtyisään pieneen taloon. "Täällä me asumme", Johannes sanoi ylpeänä. "Ai niin, ja jos etsit yöpaikkaa: Vastapäätä olevassa talossa", hän osoitti kaunista taloa, jossa oli punainen kattotiili, "asuu Cordesin leskirouva, joka ei varmasti pahastuisi, jos saisi vähän seuraa." Anselm katsoi ensin minua virnistäen ja sitten Johannesta. "Voin esitellä teidät myöhemmin, mutta nyt voitte syödä jotain. Ja minä esittelen sinut Adelheidille." Johannes käveli taloon edessämme. "Meillä on ystäviä ja ehkä majapaikka", kuiskasin innostuneena.

Nyt mikään ei enää ollut esteenä ihanalle yhteiselle tulevaisuudelle.

Epilogi

Anselm ja Appoliana seisoivat suuressa, kynttilöin valaistussa huoneessa. Heidän vieressään oli alttari. He katsoivat sivulle, jossa Johannes ja Adelheid hymyilivät heille. Appolianaan mekko, jonka Adelheid ommellut valmiiksi vasta edellisenä iltana, istui täydellisesti. Hääseremonia alkoi. Pastori sanoi: "Anselm Martín, jos haluat ottaa läsnä olevan Appoliana van der Mergin vaimoksesi, vastaa 'Kyllä, Jumalan avulla'". "Kyllä, Jumalan avulla", Anselm vastasi hymyillen. "Appoliana van der Merg, jos haluat ottaa täällä läsnä olevan Anselm Martínin aviomieheksesi, vastaa 'Kyllä, Jumalan avulla'", pastori sanoi kääntyen Appolinaan. "Kyllä, Jumalan avulla", Appoliana vastasi ja hymyili. Anselmille osoittaen pastori jatkoi: "Sitten voit nyt suudella morsianta."

